

Paties

TAISNĪGUMS UN MIERS

MIRZA MASRŪRS AHMADS

Patiesš Taisnīgums *un* *Miers*

HAZRAT MIRZA MASRŪRA AHMADA

**Piektā Apsolītā Mesijas pēcteča un Ahmadija
Musulmaņu kopienas vadītāja visā pasaulē
noslēguma uzruna**

**ikgadējā Ahmadija Musulmaņu kopienas
sanāksmē Lielbritānijā 2015. gada 23. augustā**

**PATIESS TAISNĪGUMS UN MIERS
TRUE JUSTICE & PEACE**

an address by Hazrat Mirza Masroor Ahmad
(Latvian translation)

First Latvian translation published in Latvia in 2026

© **Islam International Publications Ltd.**

Published by:

Islam International Publications Ltd.
Unit 3, Bourne Mill Business Park,
Guildford Road, Farnham, Surrey UK, GU9 9PS

Printed at:

Booksfactory, Cukrowa 22, 71-004 Szczecin
Poland

For more information please visit:

www.alislam.org | www.islam-ahmadiyya.lv

You may visit us at **Ģertrūdes iela 30-4, Rīga, LV-1011, Latvia**

ISBN: 978-1-84880-348-0

PAR AUTORU

Viņa Svētība, Mirza Masrūrs Ahmads, Halīfatul-Masih V, ir vispasaules Ahmadija Musulmaņu Kopienas augstākais vadītājs. Viņš ir Apsolitā Mesijas un Reformatora, Mirza Gulāma Ahmada no Kadiānas, piektais pēctecis.

Viņa Svētība ir dzimusi 1950. gada 15. septembrī Rabvas pilsētā, Pakistānā, no netaiķa Mirza Mansūra Ahmada un netaiķes Nasiras Begumas Ahmada.

2003. gada 22. aprīlī ievēlēts Ahmadija Musulmaņu kopienas kalifa amatā, Viņa Svētība kalpo kā garīgais un administratīvais vadītājs starptautiskās reliģiskajās organizācijās visā pasaulē, kurā ir desmitiem miljonu biedru vairāk nekā 200 valstīs.

Kopš ievēlēšanas par kalifu, Viņa Svētība ir vadījis vispasaules kampaņu ar mērķi nodot miermīlīgo islāma vēstījumu, izmantojot jebkāda veida drukātos un digitālos plašsaziņas līdzekļus. Viņa vadībā Ahmadija Musulmaņu kopienas nacionālās nodaļas ir sākušas kampaņas, kas atspoguļo patieso un mierīgo islāma mācību.

Ahmadi musulmaņi visā pasaulē ir iesaistīti būtiskos centienos izplatīt miljoniem “Miera” skrejlapu gan mu-

sulmaņiem, gan nemusulmaņiem, rīkot starpkonfesiju un miera simpozijus, kā arī prezentēt Svēto Korānu, lai iepazīstinātu ar tā patieso un cēlo vēstījumu. Šīs kampaņas ir saņēmušas plašsaziņas līdzekļu atspoguļojumu visā pasaulē, un tās parāda, ka islāms veicina mieru, lojalitāti dzīvesvietai un kalpošanu cilvēcei.

2004. gadā Viņa Svētība uzsāka ikgadējo Nacionālā Miera simpoziju, kurā viesi no visām dzīves jomām pulcējās, lai apmainītos ar idejām par miera un satības veicināšanu. Katru gadu simpozijš piesaista daudzus ministrus, parlamentārus, politiķus, reliģiskos līderus un citus augstākus amatniekus.

Viņa Svētība ir apceļojis visu pasauli, lai veicinātu un atvieglotu kalpošanu cilvēcei. Viņa vadībā Ahmadija Musulmaņu kopiena ir uzbūvējusi vairākas skolas un slimnīcas, kas sniedz izcilu izglītību un veselības aprūpes iespējas attālos pasaules rajonos.

Viņa Svētība cenšas nodibināt mieru visos sabiedrības līmeņos. Viņš pastāvīgi iesaka Ahmadija Musulmaņu kopienas locekļiem veikt “džihādu” (cīņu) ar sevi, lai censtos individuāli pārveidoties, kas ir patiesais un lielākais “džihāda” veids, lai katrs ahmadi musulmanis varētu nodibināt mieru vispirms individuālā līmenī, un pēc tam viņam būtu iespēja palīdzēt arī citiem at-

rast mieru.

Viņa Svētība dod tādu pašu vēstījumu visiem citiem. Atbildot uz jautājumu no nemusulmaņa viesa, kas saistīts ar miera veidošanu, īpašā pieņemšanā Melburnā, Viņa Svētība sacīja: “Ja jūsos ir miers, tas nozīmē, ka jūs projicējat mieru. Un, ja katram no mums būtu miers, tas nozīmē, ka mēs projicētu mieru citiem.”

Individuālā un kolektīvā līmenī uz vietējām, nacionālām un starptautiskām platformām Viņa Svētība cenšas visiem citiem ieteikt praktiskus līdzekļus miera nodibināšanai, balstoties uz patiesajām islāma mācībām.

Viņa Svētība Mirza Masrūrs Ahmads šobrīd dzīvo Londonā, Anglijā. Būdams Ahmadija Musulmaņu kopienas garīgais līderis visā pasaulē, viņš enerģiski aizstāv islāmu caur miera un līdzjūtības vēstījumu.

Apsolītā Mesijas piektā pēcteča un vispasaules
Ahmadija Musulmaņu kopienas vadītāja, Hazrat
Mirza Masrūra Ahmada, noslēguma uzruna
Apvienotās Karalistes Ahmadija Musulmaņu
kopienas ikgadējā sanāksmē 2015. gada 23. augustā.

Pārtulkots no Urdu valodas

Pēc ierastā *Tašahud*^[1], *Tavuz*^[2] un *Sūra al-Fātiha*^[3], Viņa
Svētība turpināja skaitīt:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ
الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ ۚ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩١﴾

*“Patiesi, Allāhs prasa taisnīgumu un labu darīšanu
citiem; un dāvināšanu kā radiniekiem; un aizliedz
nepieklājību, acīmredzamu ļaunumu un nelikumīgu
pārkāpšanu. Viņš jūs brīdināja, lai jūs ņemtu to vērā.”*^[4]

Mūsdienu pasaulē plaši izplatītās nekārtības ir no-
mocijušas katru mieru mīlošu cilvēku. Ikviens, kurš
izjūt simpātiju un līdzjūtību cilvēcei, ir pārsteigts un
noraizējies par pašreizējo lietu stāvokli pasaulē. Par šo
jautājumu ir daudz runāts un rakstīts, kas liek domāt,
ka šie nemieri ir radušies daudz intensīvāk islāma pas-
aulē vai, ka tos izraisa musulmaņi. Un tāpēc tiek izdarīts

secinājums, ka reliģija kopumā un it īpaši islāms (nedod Dievs) ir šīs nesaskaņas pamatā. Līdz šim rietumu pasaule uzskatīja, ka visi šie satricinājumi paliks ierobežoti tikai islāma vai mazattīstītajās valstīs, un ka tā ir tikai un vienīgi viņu problēma; un ka viņi (t.i., attīstītās valstis) turpinātu palīdzēt viņiem (mazattīstītajām tautām) šo problēmu risināšanas un taisnīguma nodibināšanas vārdā.

Turklāt, aizbildinoties ar palīdzības un taisnīguma nodibināšanu, viens no viņu mērķiem bija nodrošināt savu pārākumu un izmantot mazattīstīto valstu resursus. Patiešām dažas lielvalstis un antireliģiskie spēki nopietni kļūdījās. Tagad laiks ir parādījies, ka šī nav tikai musulmaņu pasaules problēma. Tieksme uz ekstrēmismu un terorismu neaprobežojas tikai ar islāma pasauli; drīzāk tā faktiski ir izplatījusies uz rietumiem un attīstītajām pasaules daļām. Tas drīz kļūs par lielu baiļu avotu un šausmīgu seku cēloni arī viņiem.

Dažus pēdējos gadus es vērsu viņu uzmanību uz to, ka pasaule ir nemiera stāvoklī. Mūsdienās ir kļūda uzskatīt, ka šī situācija skar tikai nelielu daļu pasaules. Lai gan vairākums piekristu maniem vārdiem un paskaidrojumiem, pēc tam viņi teiktu, ka, viņuprāt, pasaule, it īpaši attīstītā pasaules daļa, nesaskarsies ar tādu

šausminošo situāciju, kādu “viņš” ir attēlojis. Tomēr šodien viņu vadītāji un tie, kas uzmanīgi vēro pasaules lietas, ir sākuši atzīt, ka pat attīstītā pasaules daļa nav pasargāta no šī haosa un šausminošajiem apstākļiem, kas stāv mūsu priekšā. Arī Lielbritānijas premjerministra paziņojums pauž šo bīstamo pareģojumu. Arī Austrālijas ārlietu ministrs ir paudis līdzīgas bažas. Bijušais Apvienotās Karalistes armijas priekšnieks ir paudis līdzīgas domas. Par to ir sākuši rakstīt arī dažādi laikraksti. Realitāte ir tāda, ka mūsdienu pasauli apņem nežēlība un nesakārtotība. Attīstītā un izglītotā sabiedrības daļa uzskata, ka šīs problēmas galvenais cēlonis ir reliģija, kas tagad ir sasniegusi savu galējo punktu noteiktas musulmaņu grupas vai organizācijas dēļ. Tomēr patiesībā cēlonis tam ir viņu nespēja izprast reliģiju. Pasaule uzskata, ka mums vajadzētu atteikties no reliģijas, lai izbeigtu šo haosu, un ir daudz propagandas, kas veicina šo ideju. Arī prese un plašsaziņas līdzekļi spēlē savu lomu, sakot, ka reliģija vai nu padara cilvēku nekompetentu un trulu, vai arī pārvērš viņu par ekstrēmistu. Viņi saka un tic, ka attīstība ir atkarīga no izvairošanas no reliģijas un no attālināšanas no Visvarenā Dieva. Šī nepatiesā priekšstata dēļ ikdienā pieaug to cilvēku skaits, kuri noliedz Dieva esamību.

Tomēr realitāte ir tāda, ka pasaule ir nesakārtota, jo tā ir aizmirsusi Visvareno Dievu. Šis sajukums ir vai nu tāpēc, ka tiek ļaunprātīgi izmantota Visvarenā Dieva mācība un tiek izmantots Dieva vārds kā ieganst savā labā, vai arī tas ir saistīts ar Dieva esamības noliegšanu vispār. Patiesībā viņi nīrgājas par Dieva eksistenci un pārkāpj visas pieklājības robežas.

Īsāk sakot, pasaules nesakārtotības galvenie iemesli ir personisku ieguvumu gūšana Dieva vārdā, cilvēku sirdīs vairs nav bailes no Dieva vai Visvarenā Dieva esamības noliegšana, dodot priekšroku vispārpieņemtiem likumiem un ideoloģijām. Neskatoties uz to, ka cilvēks ir Visvarenā Allāha radība, cilvēks uzskata, ka Visvarenā Allāha paražas un taisnīguma sistēma, un objektivitāte ir zemāka par cilvēka radītajām paražām un taisnīguma sistēmu. Cilvēks jautā: kāpēc mēs nevaram pakļaut reliģiskās zināšanas un islāma mācību saviem pasaulīgajiem paradumiem, vēlmēm un likumiem atbilstoši laikmeta vajadzībām? Arī viens izglītots universitātes profesors ir uzdevis šo jautājumu. Bet mums jāatceras, ka šis jautājums varētu tikt uzdots, ja reliģiskās mācības būtu sagrozītas un cilvēciskās vērtības un principi būtu izrādījušies pārāki par reliģijas pamatvērtībām un principiem. Tomēr mēs ticam

grāmatai, kas ir pasargāta 1400 gadus un kuras mācības ir pārākas visos aspektos. Tas ir pilnīgs dzīves kodekss cilvēkiem visos laikos. To ir atklājis Visvarenais Dievs, kurš ir Visuma Kungs un Vyszinošais. Kāpēc tai jāpakļaujas cilvēku radītiem noteikumiem un likumiem? Reliģijas mērķis ir panākt, lai cilvēki to ievērotu. Tā neievēro pasauli vai cilvēku vēlmes. Šodien islāms ir reliģija, un Korāns ir grāmata, kas ir ceļvedis visai cilvēcei visos laikos, ar nosacījumu, ka cilvēks spēj to saprast. Tiesības, kas mūsdienu pasaulē tiek atņemtas, nav reliģijas vaina. Gluži otrādi, tās izraisa cilvēki, kuri pasaulīgo likumu vai reliģijas vārdā maldina citus. Netaisnības, kas šodien tiek veiktas kara laikā visā pasaulē, nav reliģijas dēļ, bet gan to cilvēku dēļ, kuri cenšas gūt tikai materiālu labumu. Netikumības un šokējošās nepieklājības ainas brīvības vārdā mūsdienās nav daļa no reliģiskajām mācībām; drīzāk to cēlonis ir degradācija, ko izraisījuši cilvēku radītie likumi, kuri ir iznīcinājuši Visvarenā Allāha baušļus. Spēka, varenības un pārākuma paušana nav Visvarenā Allāha mācība. Drīzāk tas ir cilvēka izgudrojums, jo viņš uzskata sevi par visu augstāku.

Tāpēc viss, ko mēs šodien redzam pasaulē, ir saistīts ar to, ka cilvēks sevi uzskata par visgudrāko un viņam

trūkst atklāsmes gaismas. Tieši šāds stāvoklis Svētajā Korānā tiek minēts šādi:

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ
الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٣٢﴾

“Nekārtība ir izplatījusies uz sauszemes un jūras ļaužu pašu roku dēļ, ka Viņš lika viņiem nobaudīt daļu no tā, ko viņi bija darījuši, lai viņi varētu aizgriezties no ļaunuma.”^[5]

Šī cilvēka radītā haosa dēļ nav drošībā nedz bagātie, nedz nabagie, nedz reliģiskie (t.i., tā saucamie reliģiskie cilvēki), nedz arī nereliģiskie. Ir skaidrs, ka šajos apstākļos Visvarenais Dievs cilvēku sodīs. Tās ir dabiskas sekas, kuras rodas, attālinoties no Radītāja. Protams, kad mēs attālināmies no Visvarenā Dieva, kurš ir Radītājs un Kungs, tad šis ir sagaidāms un patiesībā acīmredzams rezultāts — kaut kāda soda saņemšana no Visvarenā Dieva. Tomēr tikai Visvarenais Dievs zin a, kas par viņu (cilvēku) rīcību tiks piešķirts turpmāk, un Viņš ir labākais soda tiesnesis. Bet Visvarenajam Dievam nekad nav patikami sodīt Viņa radīto. Kad Visvarenais Dievs redz, ka Viņa radītais iet pa pareizo ceļu un izvairās no nekārtībām, Viņš ir laimīgāks par

māti, kas priecājas, atradusi savu bērnu pēc tam, kad tas bija pazudis briesmīgos apstākļos. Māte meklē savu bērnu kā ārprātīgs cilvēks un staigā apkārt gan cerībā, gan izmisumā, domājot, vai bērns ir dzīvs vai nē. Tad pēkšņi viņa viņu atrod un samīļo. Taču Visvarenais Dievs mīl savu radību vēl vairāk. Kad cilvēks virzās uz Viņu, Dievs ir laimīgāks [par šo māti]. Šīs mīlestības rezultātā Visvarenais Dievs sūta savus praviešus un vēstnešus reformēt pasauli un parādīt viņiem pareizo ceļu, lai pasaule tiktu izglābta no posta, un kļūtu aizsargāta no soda viņu nepareizu darbu un nesakārtotības dēļ. Visvarenais Dievs vēlas glābt savu radību no krišanas uguns bedrē un vēlas ne tikai glābt viņus, bet arī labvēlīgi izturēties pret viņiem ar saviem apbalvojumiem.

Attiecībā uz šiem apstākļiem un šo laikmetu Apsolītais Mesija saka:

“Šajā brīdī cilvēki ilgojas pēc garīgā ūdens, tomēr zeme ir pilnīgi neauglīga un nedzīva. Tas ir kļuvis par laikmeta iemiesojumu, kurā

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ

*“Nekārtība ir izplatījusies uz sauszemes un jūras.”^[6]
Džungļi un jūra ir kļuvuši samaitāti. Ar ‘džungļiem’*

saprot neticīgos, bet ar 'jūru' – grāmatas ļaudis. Tā var apzīmēt arī nezinošus un zinošus cilvēkus. Tādējādi katrā sabiedrības daļā valda nekārtība. Neatkarīgi no tā, uz kuru pasaules aspektu vai šķautni mēs skatamies, mēs to redzam pārveidotu. Garīgums vairs nepastāv un tā ietekme vairs nav redzama. Vai tie ir jauni vai veci cilvēki, visus pārņem netikumība. Izrādās, ka Dieva pielūgsmē un zināšanas par Viņa esamību ir pilnībā pazudušas. Pašlaik ir nepieciešams, lai debesu ūdens un praviešu [garīgais] mirdzums nolaistos un apgaismotu tās sirdis, kuras to vēlas. Izsaki pateicību Visvarenajam Dievam! Par to, ka Viņš caur savu Žēlastību ir sūtījis savu garīgo gaismu šajā laikmetā. Tomēr ir maz tādu, kas gūst labumu no šīs garīgās gaismas.”^[7]

Tādējādi, lai glābtu cilvēci, Visaugstākais Dievs rīkojas saskaņā ar Savu sunnu [ceļu]. Viņš turpina sūtīt savus vēstnešus, lai vadītu cilvēci un parādītu viņiem veidus, kā pasargāt sevi no nekārtībām. Šajā laikmetā Viņš ir nosūtījis Apsolīto Mesiju – Hazrat Mirza Gulāmu Ahmađu no Kadiānas. Pašreizējais pasaules stāvoklis rāda, ka musulmaņu stāvoklis ir pasliktinājies, viens no runātājiem to arī pieminēja, atsaucoties uz noteiktu valsti, līdz ar to citu ticību sekotāju un to cilvēku stāvoklis arī ir pasliktinājies, kas neseko nevienai reliģi-

jai. Pasaule tiecas uz to, kas, viņaprāt, ir ūdens. Tomēr tas nav ūdens – tā ir mirāža. Patiesais ūdens un garīgā gaisma ir tas, ko ir sūtījis Visvarenais Dievs. Musulmaņu pasaulei un pārējai pasaulei jābūt pateicīgai, un viņiem jāvadās pēc šīs garīgās gaismas un jādzer no šīs oāzes. Tā vietā viņi ir iegrimuši tumsā un dzer no netīriem dīķiem. Diemžēl musulmaņi neizrāda nekādu cieņu pret Svētā Pravieša patieso kalpu – Apsolīto Mesiju. Domājot, ka netīrais ūdens ir tīrs, viņi seko ļaunprātīgu mācītāju mācībām. Arī citi aizbildinās, nevis atzīst patieso ticību. Rezultātā mūsdienu pasaule pilnībā atsakās no ticības. Viņi pilnīgi noliedz Visvarenā Dieva esamību. Lai gan lielākā daļa musulmaņu ir stingri savā ticībā, pat apgalvojot, ka viņi ir musulmaņi, vai savā dogmā, tomēr *ulemi* (mācītāji) ir dziļi sabojājuši viņu izglītību un praksi, aptumšojot viņu prātu. Šī nav apsūdzība, kuru es pret viņiem izvirzu, drīzāk šī ir patiesība, kas ir acīmredzama. Nekārtības musulmaņu pasaulē, ieskaitot asinsizliešanu un citas ekstrēmistu darbības reliģijas, Dieva vai pravieša vārdā, ir skaidri redzamas visiem. Valdību netaisnība pret savu tautu un arī valsts iedzīvotāju dumpīgā attieksme un viņu netaisnība ir tam apliecinājums. Kad sabiedrība meklē vadību no tās *ulemiem* (mācītājiem), viņi viņos neatrod neko citu kā vien savas egoistiskās vēlmes. Mēs varam

redzēt, kā Svētā Pravieša vārdi tika pilnībā izpildīti burts burtā, kad viņš teica, ka, izņemot nekārtības, nekas cits neiznāks no šiem mācītājiem. Viņu runā un rīcībā būs pretrunas, un, izņemot izglītības trūkumu un nesaskaņas, nekas cits no viņiem netiks iegūts.^[8]

Tādējādi mūsdienu *ulemu* (mācītāju) apgalvojumi un uzvedība tiešām ir Svētā Pravieša patiesīguma pierādījums. Turklāt musulmaņi kopumā ir kļuvuši par morālas deģenerācijas upuriem, un arī viņu ticības samazināšanās ir diezgan acīmredzama. Vispārējo musulmaņu stāvoklis būtu diezgan acīmredzams, kad *ulemi* (mācītāji) paši ir tik nezinoši un rīkojas, pamatojoties uz savām interesēm. Savās interesēs šie *ulemi* ir sagrozījuši islāma mācības tik lielā mērā, ka pēc viņu domām pat ir kļuvis atļauts piesavināties citu tiesības. Šāda veida gadījumi Pakistānā tagad ir ļoti izplatīti, jo ahmadi musulmaņi tiek uzskatīti ārpus islāma robežas. Neskatoties uz to, ka viņi lasa un var turpināt lasīt

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ

[nav neviena pielūgsmes cienīga, izņemot Allāhu, un Muhameds ir Allāha vēstnesis], un, tā kā viņi nav islāma daļa, ir atļauts laupīt un sagrābt viņu īpašumu. Tomēr viņi paši ir sadalīti dažādās draudzēs, un naida uguns ir gruzdoša. Visaugstākais Allāhs paziņo, ka

viņi ir رَحَاءُ بَيْنَهُمْ “maigi savā starpā”.^[9] Tomēr, nemaz nerunājot par mīlestības un brālības izrādīšanu, viņu vidū plaukst dziļš naidis pret viens otru. Tādējādi tas ir pierādījums tam, ka nekārtību stāvoklis pastāv arī musulmaņu vidū. Un tādā laikā bija nepieciešama Visaugstākā Allāha žēlastība, tāpēc Viņš sūtīja savu vēstnesi. Un patiešām, ievērojot Savu tradīciju un solījumu, Visaugstākais Allāhs nosūtīja Hazrat Mirza Gulāmu Ahmādu no Kadiānas. Tomēr, kā jau minēju iepriekš, *ulemi* tā vietā, lai viņu pieņemtu, maldina musulmaņus un ir arī palielinājuši musulmaņu pretestību pret viņu. Tā vietā, lai atbildētu un uzklausītu tā aicinājumu, kurš atnāca un izpildīja Visaugstākā Allāha un Viņa pravieša norādījumus, un mēģināt kļūt par vienotu *ummu* (kopienu), viņi savā starpā ir sajukuši nesakārtotībā, nesaskaņās un asinsizliešanā, un viņi negatīvi ietekmē arī pārējo pasauli. Tāpēc pretējās nemusulmaņu lielvaras var izmantot musulmaņu novājinātā stāvokļa priekšrocības. Viņi izvirza apsūdzības pret islāmu un uzbrūk tai. Viņi apzīmē islāmu kā haosa, nekārtības un ekstrēmisma reliģiju. Viņi cenšas pierādīt, ka mieru un harmoniju pasaulē var nodibināt tikai nemusulmaņi un tie, kas ir novirzījušies no reliģijas. Tomēr šīs lielvaras to neizpauž atklāti, bet īsteno savas shēmas un trikus diezgan viltīgi. No vienas puses,

viņi izrāda līdzjūtību un cenšas veidot mierīgas attiecības ar musulmaņiem, piedāvājot savus pakalpojumus, lai izskaustu haosu un nekārtības musulmaņu pasaulē. No otras puses, viņi apgalvo, ka ne islāms, ne musulmaņi ir slikti, islāms nemāca terorismu un pārkāpumus un, ka mums visiem jāmēģina strādāt kopā, lai izbeigtu pasaules nesakārtotību, kas, šķiet, ir vairāk izplatīta musulmaņu pasaulē. Tomēr, viņi arī norāda, ka pastāv saistība starp islāmu, terorismu un vardarbību. Viņi arī saka, ka ekstrēmisms ir saistīts ar islāma mācību. Viņi vēlas nomierināt varas, kas pretojas islāmam, kā arī musulmaņus, sakot vienam vadītājam pateikt vienu lietu, vienlaikus liekot citiem teikt pilnīgi pretēju.

Šādiem cilvēkiem mēs sakām, ka, ciktāl tas attiecas uz islāma mācībām, tie veido miera, drošības un samierināšanās pamatu, kas nav salīdzināms ar nevienu citu mācību. Tiem, kas uzstājas pret musulmaņiem, jāatceras, ka, sakot to, viņi vēl vairāk uzkurina šīs, tā sauktās, islāma ekstrēmistu grupas. Izvirzot šādus apgalvojumus, viņi izspēlē lomu, mudinot musulmaņus, kuri ir mazāk izglītoti un neapmierināti savu apstākļu dēļ. Mieru nevar panākt, vainojot reliģiju, drīzāk to var panākt tikai ar kampaņu pret pārkāpumiem un netaisnību, vienlaikus atstājot reliģiju malā. Panākumi

ir sasniedzami tikai tad, ja viņi pildīs savu lomu, rīkojot kampaņu pret ļaundarbību un apspiešanu. Tāpēc gan lielvaru pārstāvjiem, gan valdības vadītājiem ir jāizstrādā savas stratēģijas un politikas, balstoties uz taisnīgumu. Nav šaubu, ka pasaulīgam cilvēkam nav garīga redzesloka un tāpēc viņš lietas redz tikai no pasaulīga skatpunkta, acīmredzamie miera nodibināšanas centieni faktiski kļūst par nesaskaņu cēloni. Tāpēc lielvarām nevajadzētu lepoties ar savu spēku. Ja mēs meklējam iespējas, kā nodibināt mieru, tad pasaules lielvarām būs jāmaina sava attieksme, pretējā gadījumā pasauli vēl nopietnāk apņems vardarbība un kari. Līdzīgi arī musulmaņiem ir jāuzklausā Visaugstākā Dieva balss un jāpārbauda tā saucamie saukļi, kurus izvirzījuši viņu tā sauktie mācītāji (*ulemi*), kā arī vadītāji un organizācijas, ņemot vērā tos standartus, kas ietverti Visvarenā Dieva mācībā. Viņiem vajadzētu redzēt, cik skaista ir islāma mācība! Viņiem jāmēģina saprast, ko Dievs no viņiem sagaida. Visaugstākais Allāhs vēlas, lai viņi pievērstu uzmanību tam cilvēkam, kuru Viņš ir sūtījis. Kad tas notiks, savstarpējās domstarpības beigsies, un tā vietā tiks nodibināta mīlestība, draudzība un taisnīgums. Musulmaņi kļūs par vienotu ummu (kopienu), kā rezultātā viņi iegūs brīvību un atbrīvošanos no nemusulmaņu lielvaru verdzības važām.

Mums vienmēr jāatceras, ka rietumu vai laicīgā izglītība un sistēma negarantē mieru un drošību pasaulē un nekad arī nevar. Miera un drošības radīšanas galvotāji pasaulē ir islāma mācība, kuru neviena reliģija nebija pasniegusi pirms islāma, un tā nav atrodamā nevienā citā filozofijā vai sistēmā šajos laikos. Patiešām, skaistā islāma mācība garantē miera un drošības radīšanu pasaulē.

Tāpēc šodien tā vietā, lai nemusulmaņu lielvaras mums rādītu ceļu uz mieru un drošību, mums ir jāparāda viņiem īstais miera un taisnīguma ceļš, ņemot vērā islāma mācības. Šī mācība atklāj savu krāšņumu īsajā pantā, kuru es tikko citēju. Tādējādi, pretēji tam, lai ieņemtu aizsardzības pozīcijas nostāju, katram musulmanim būtu jāapsver šīs ievērojamās mācības izvirzīšana pasaules priekšā kā izaicinājums. Tāpēc šodien es arī izklāstu dažas lietas, ņemot vērā šo mācību, kas Svētajam Pravietim tika atklāta pirms 1400 gadiem. Svētais pravietis kopā ar savu patiesi vadīto hulafā (kalifiem) un dažiem no nesavtīgiem valsts vadītājiem, kuri izjuta ummas (kopienas) sāpes, pieturējās pie šīs mācības un praktizēja to, un tādējādi nodibināja skaistu sabiedrību. Es arī nenoliedzu faktu, ka pēc tam lielākā daļa valdību šo skaisto mācību apklāja ar plīvuru islāma līderu

un mācītāju savtīgas attieksmes un personisko interešu dēļ. Tomēr, kā jau teicu, Visaugstākais Allāhs sūta savus praviešus un izredzētos cilvēkus visos nesakārtotības un nekārtības laikmetos, lai vadītu cilvēci. Viņš arī nosūtīja Apsolīto Mesiju, kas izskaidroja šo skaisto mācību un iepazīstināja mūs ar tās skaistumu. Viņš paziņoja, ka manai atnākšanai ir divi mērķi: pirmkārt, apvienot cilvēku ar Visaugstāko Allāhu un pievērst cilvēka uzmanību Dieva tiesību īstenošanai un otrkārt, likt cilvēkam īstenot līdzcilvēku tiesības.^[10]

Tādējādi islāms pievērs mūsu uzmanību šo divu tiesību īstenošanai, un mums tās ir jāapskatas, ņemot vērā Svētā Korāna mācību. Kā jau teicu, ņemot vērā šo Svētā Korāna pantu, mēs varam novērot, kā pasaulē var noteikt visaugstākos šo tiesību īstenošanas standartus un vienlīdzības, taisnīguma, mīlestības un brālības nodibināšanu. Mēs arī novērojam, cik labi Svētais Pravietis to mums parādīja, izmantojot savu praktisko piemēru. Pat šajā laikmetā mēs redzam, kā caur šo pantu cilvēks, kuru sūtīja Visaugstākais Allāhs, mūs vadīja, īstenojot abus šos tiesību veidus.

Apsolītais Mesija paziņo, ka:

Ir divi visaptveroši Svētā Korāna baušļi: pirmkārt, vienotība, mīlestība un Radītāja paklausība, slava Viņa

vārdam, otrkārt, līdzjūtība pret brāļiem un līdzcilvēkiem. Turklāt Viņš ir sadalījis šīs pavēles trīs posmos. Atsaucoties uz Svētā Korāna pantu,

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَائِي ذِي الْقُرْبَىٰ

“Patiesām, Allāhs prasa taisnīgumu un laba darīšanu citiem, kā arī dāvināšanu kā radiniekiem.”^[11]

Apsolītais Mesijas komentē, ka, pirmkārt, šī panta nozīme ir tāda, ka cilvēkam jāizrāda taisnīgums sava Radītāja paklausībā un jāatturas no netaisnības. Tādējādi, tāpat kā realitātē, izņemot Dievu neviens nav pielūgsmes cienīgs, neviens nav mīlestības vērts un nevienam nav vērts uzticēties, jo visas tiesības pieder Viņam, jo viņš ir Radītājs, Uzturētājs un Kungs. Viņš ir tas, kurš mūs ir radījis, Viņš mums piešķir dzīvību un uzturu, un Viņš ir tas, kas mums nodrošina izaugsmes līdzekļus. Tādējādi tās ir tikai Viņa tiesības. Tāpat arī jums nevajadzētu saistīt nevienu ar Dievu Viņa pielūgšanā, Viņa mīlestībā un Viņa augstībā. Ja jums izdodas darīt tik daudz, tad tas ir *adl* (taisnīgums), un tā izrādīšana ir obligāta jums. Ja vēlaties virzīties uz priekšu, tad ir *ihsān* posms (darīt labu citiem). Šis ir paredzēts, lai jūs justos tik pārliecināts par Viņa varenību, kļūtu tik disciplinēti Viņa pielūgšanā un tik ļoti

ieslīgtu Viņa mīlestībā, it kā jūs būtu redzējuši Viņa majestāti, slavu un Viņa bezgalīgo skaistumu. Pēc šī ir *itā-i-zil kurbā* posms (dāvināšana kā radiniekiem). Un šis posms ir, lai jūsu pielūgšana, jūsu mīlestība un paklausība kļūtu pilnīgi brīva no izlikšanās un paviršības un lai jūs atcerētos Viņu ar tik tuvu draudzību kā jūs atceraties savus tēvus. Jūsu mīlestībai pret Viņu vajadzētu kļūt līdzīgai tai mīlestībai, ko bērns jūt pret savu mīļoto māti. Otrkārt, runājot par līdzjūtību cilvēcei, šī panta nozīme ir tam, lai jūs izturētos taisnīgi pret saviem brāļiem un līdzcilvēkiem un neņemtu vairāk no viņiem nekā jums pienākas (mēģiniet iegūt savas tiesības, bet nemēģiniet ņemt vairāk, nekā jums pienākas) un esiet taisnīgi. Ja vēlaties virzīties tālāk no šī posma, tad nākamais posms ir *ihšan* (darīt labu citiem). Un šis posms ir tas, kad jūs darāt labu savam brālim, kurš ir izdarījis ļaunu, un lai jūs līdzjūtības un mīlestības dēļ viņam piešķirtu mierinājumu apmaiņā pret vardarbību un palīdzētu viņam.

Pēc tam ir *itā-i-zil kurbā* posms (dāvināšanu kā radiniekiem), tas ir, ka neatkarīgi no tā, kādu labumu jūs darāt brāļa labā vai kādu labumu jūs darāt cilvēka labā, nevajadzētu uzskatīt to par labvēlību nevienā veidā. Drīzāk tas jādara vienkārši pēc savām vēlmēm un bez jebkā-

da slēpta motīva (jebkuru darbu, ko veicat, vajadzētu darīt, nedomājot, ka jūs kādam sniedzat pakalpojumu. Tas būtu jādara bez šādas domas). Tas jādara veidā, kas ir līdzīgs tam, kā radnieks palīdz citam radniekam, pateicoties savām tuvajām attiecībām. Šis ir morālās attīstības pēdējais posms, kad cilvēks izrāda līdzjūtību radībai, bet bez personīgām interesēm vai motīva. Patiesībā, aizraušanās izjušana pret savu brāli vai tuvāko attīstās tik lielā mērā, ka viņš dabiski izdara šo darbu bez jebkāda iemesla, jebkāda veida pateicības, lūgšanas vai tā gala rezultāta.^[12]

Tādējādi, ja vien neizveidojas izpratne par abu šo tiesību izpildi, prasības par taisnīguma un vienlīdzības nodibināšanu vienkārši paliks tikai kā pretenzijas. Cilvēka radītie likumi nepārsniedz *adl* (taisnīgumu), un pasaule domā, ka, izveidojot *adl* (taisnīgumu), viņi ir pārvarējuši visus miera nodibināšanas posmus un tādējādi ieguvuši visu, ko viņi vēlas iegūt, tomēr netaisnība joprojām pastāv arī šeit. *Adl* (taisnīguma) nosacījumus nevar izpildīt, ja ir iesaistītas personiskas intereses. Tas attiecas gan uz bagātajām, gan nabadzīgajām pasaules daļām. Visvairāk viņi var mēģināt un darīt *ihsān* (darīt citiem labu), bet ne tāpēc, ka *ihsān* ir daļa no viņu pienākuma, jo pēc tam viņi atgādina personai par savu

izdarīto labvēlību. Mēs arī pasaulē parasti novērojam, ka līdzjūtības dēļ, kad kāds pat domā kādam piedāvāt vairāk nekā viņam pienākas, viņi izvirza dažādus noteikumus. Mūsdienās tas parasti ir novērojams lielāko valdību darījumos un praksē. Piedāvājot palīdzību nabadzīgākām valstīm, pastāv dažādi noteikumi. Tomēr islāms māca, ka šāda palīdzība, pēc kuras tiek lūgta aprobācija vai kāds tiek ievainots, nav tikumīgs darbs. Tādējādi ir teikts:

لَا تُبْطِلُوا صَدَقَتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى

“...par velti nedodiet savus pabalstus ar pārmetumiem un ievainojumiem ...” ^[13]

Skaidrojot to, Apsolītais Mesija saka: “Ak jūs, kas dodat labvēlību citiem! Nebojājiet savus pabalstus, kuriem vajadzētu balstīties uz sirsnības, ar pārmetumiem un ievainojumiem.”^[14]

Tādējādi, ja sirdī nav sirsnības un uzticības, tad šāds pabalsts un palīdzība vairs neklūst par labdarību. Pasaule pat nespēj iepazīties ar domu اِيْتَايْ ذِي الْقُرْبَىٰ par dāvināšanu kā radniekiem.”^[15] Kā jau minēju iepriekš, cilvēku radītie likumi nevar pārsniegt *adl* (taisnīgumu), un pat tad tie ir tikai aprobežoti ar runu, jo tos sabojā visu

veidu noteikumi, kas tiem ir izvirzīti. Tomēr Visvarenais Dievs jums liek darīt taisnību, darīt labu citiem un dāvināšanu kā radiniekiem, kā arī izpildīt taisnīguma un vienlīdzības prasības. Jūsu labvēlībai nevajadzētu būt saistītai ar jebkādam ciešanām vai sāpēm. Jums nevajadzētu tikai uzskatīt, ka *adl* un *ihsān* ir galīgie posmi, drīzāk jāpatur prātā arī “dāvāšanu kā radiniekiem”, un jums vajadzētu atļauties līdzjutības izrādīšanu pret citiem bez jebkāda personiska motīva. Jums vajadzētu sajust citu sāpes tā, it kā tās būtu jūsu pašu sāpes, tāds ir nosacījums, kas padarīs jūs par momin (īsto ticīgo).

Cik skaisti ir Visvarenā Dieva atklātie baušļi un Viņa izstrādātie likumi! Tādējādi cilvēks nevar garantēt patiesu mieru, ja vien viņš kļūst nesavtīgs, nosakot taisnīguma, līdzjutības un mīlestības standartus. Šī ir mācība, kas ļauj sasniegt virsotni citu tiesību īstenošanā. Attiecībā uz līdzjutību Visvarenā Dieva radībā un miera nodibināšanā, nemaz nerunājot par cilvēka radītiem likumiem, neviena reliģija nevar pasniegt šādu mācību, un neviena reliģija to nekad nav parādījusi. Tikai islāma mācība stāv pāri visiem citiem attiecībā uz citu tiesību īstenošanu un miera nodibināšanu. Ja kāds, kurš sevi pieskaita kā musulmanis, vai jebkura islāma valdība vai kāda cita grupa, kas izveidota islāma vārdā,

rīkojas pretēji šai mācībai vai veic ekstrēmistiskas darbības, tad viņš rīkojas pretēji Svētā Korāna mācībai. Islāms ir licis saviem sekotājiem ievērot šo mācību visiem cilvēkiem un visos apstākļos. Netaisnīga darbība, kas tiek izdarīta islāma vārdā, nevar būt arguments, kas liek domāt, ka islāms dod atļauju nepareizu darbību veikšanai. Arī islāma kritiķiem, kuri sevi uzskata par taisnīguma un miera standartu nesējiem, vajadzētu būt arī tieši tādiem, izklāstot savu viedokli. Tie Rietumu līderi vai politiķi, kuri izsaka apgalvojumus, ka nevar noliegt, ka ir kāda saikne starp islāma mācīšanu un ekstrēmismu, to dara zināšanu trūkuma dēļ vai vienkārši tāpēc, ka ir netaisni pēc saviem uzskatiem. Viņi nespēj atpazīt paši savu rīcību, ar kuru, izliekoties par taisnīgumu, viņi faktiski to pilnībā iznīcina un izdara visa veida netaisnības. Man par to nav jāsniedz personīgs viedoklis, jo viņu pašu rakstnieki ir atklājuši viņu taisnīguma un miera nodibināšanas realitāti. Džona Vaita rakstā "The West's Libyan Legacy" teikts, ka "No pēdējā laika daudzajiem Rietumu militāro kampaņu piemēriem neviens nav bijis smagāks vai postošāks par NATO 2011. gada iejaukšanos Lībijā, kas tikai veicināja valsts pārvēršanos par neveiksmīgu valsti." NATO iejaukšanās "ieviesa krīzi un haosu, kad Lībijas sabiedrība nekavējoties sadrumstalojās un sadalījās cilšu, sektantu

un brutālā starpvalstu konfliktā, kas kādreiz darbojušo valsti un sabiedrību ir padarījis par distopiju, kurā islāma valsts (IS) ir ieguvusi pamatu...”, viņš arī raksta, ka “Lībijā pirms NATO militārās iejaukšanās nebija teroristu apmācības nometņu”. Rietumus motivēja nevis vēlme palīdzēt īstenot demokrātiskas pārmaiņas, bet gan pārliecība, ka tiek veidotas plašas un ienesīgas naftas izpētes un ekonomiskās saites.^[16]

Tādējādi tas ir ieskats netaisnībās, kas tiek veiktas miera un taisnīguma vārdā. Tāpat daudzi cilvēki ir rakstījuši par Irākas kara nepareizību un par dažādām citām netaisnībām. Tomēr islāma mācības, kuras viņi kritizē, patiesībā uzskata *adl* (taisnīgumu) par tikumīgu darbu pamatu. *Adl* nav liels darbs, drīzāk islāms to uzskata par labākā darba pamatu, savukārt viņi (rietumi) izvirza taisnīguma un vienlīdzības saukļus un uzskata to par lielu darbu. Ja viņi to ievērotu, mēs tomēr varam teikt, ka, ņemot vērā, ka viņi ir pasaulīgi cilvēki, tas viņiem patiešām ir liels darbs, taču, kā jau minēju iepriekš, viņu *adl* (taisnīguma) standarti mainās, kad runa ir par viņu personīgajām interesēm. Islāms nosaka skaistu standartu *adl* nodibināšanai, kā teikts:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوْمِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ

شَنَانُ قَوْمٍ عَلَىٰ لَا تَعْدِلُوا ۖ إِعْدِلُوا ۖ هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ

إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩﴾

“Ak jūs, kas ticat! Esiet nelokāmi Allāha ceļā, lieciniet taisnīgi, un lai cilvēku naidis nemudina jūs rīkoties citādi, nekā ar taisnīgumu. Esiet vienmēr taisnīgi, tas ir tuvāk taisnībai. Un baidieties no Allāha. Allāhs noteikti zina, ko jūs darāt.”^[17]

Šī ir skaistā islāma mācība, ka nedrīkst sniegt nepatiesus attaisnojumus, pat esot naidīgās attiecībās. Kawām nozīmē pareizi un konsekventi veikt uzdevumu. Tāpēc musulmanim ir pavēlēts vienmēr pareizi un konsekventi nest taisnīgumu un atcerēties, ka viņš izpilda visus savus darbus, paturot prātā Visvarenā Dieva baušļus. Momin (īstam ticīgam) būtu jāpilda taisnīguma nosacījumi, iedziļinoties Visvarenā Dieva baušļu sarežģījumos. Momin (īstam ticīgam) vienmēr ir jāņem vērā Visvarenā Dieva baušļi un jācenšas tos pameklēt, kad šis stāvoklis attīstīsies, tikai tad cilvēks var sevi uzskatīt par īstu musulmani. Vienmēr atcerieties Visvarenā Dieva baušli attiecībā uz taisnīgumu, pēc kura cilvēku naidīgums nedrīkst novirzīt jūs prom no taisnīguma. Visvarenais Dievs ne tikai pavēl musulmaņus izturēties ar taisnīgumu un godīgumu pret

ienaidnieku, bet arī liek mums palielināt savus tikumīgos darbus. Kā raksta žurnālists, karš Lībijā vai Kadafi atcelšana notika tikai ekonomisko faktoru dēļ, tas notika, lai iegūtu stingru kontroli pār ienākumiem no naftas. Tomēr Svētā Korāna mācība, kuru viņi kritizēja kā ekstrēmisma veicināšanu, īstenībā norāda, ka nevajadzētu ar skaudību skatīties uz citu bagātību. Es to pieminēju ASV, politiķu priekšā un viens no politiķiem, kurš bija afroamerikānis, teica, ka tas, ko jūs pieminējat, t.i., neskatīties uz cita cilvēka bagātību ar skaudību un negūt nelikumīgu labumu no tā, ir ļoti patiens un precīzs apgalvojums, kas mums šeit ir vajadzīgs. Tādējādi, ja šāds ir viņu pašu stāvoklis, kā tad šie cilvēki var kritizēt islāmu? Kā jau citēju iepriekš, pat viņu pašu žurnālisti (minēju tikai vienu iepriekš) tagad ir sākuši rakstīt, ka tas ir saistīts ar karu Irākā un viņu netaisnīgo politiku, kas novedusi pie dažu musulmaņu ekstrēmistu grupu parādīšanos. Kāds taisnīgums tika parādīts Otrajā pasaules karā, kad uz divām Japānas pilsētām tika nomestas atombumbas, noslepkavojot nevainīgus civiliedzīvotājus? Kāda cilvēciska līdzjūtība tika izrādīta toreiz un kas ir noticis tagad, lai šis jautājums atkal rastos? Pat šodien viņi runā par šo notikumu. Tomēr tā vietā, lai teiktu, ka tas ir nepareizi un tam nevajadzēja notikt, viņi neizrāda

nožēlu par savām rīcībām. Kliftons Trūmens, kurš ir prezidenta Trūmena (bijušā ASV prezidenta) mazdēls, intervijā par atombumbām teica, ka tās ir lieliskas lietas. Viņš teica, atsaucoties uz savu vectēvu, ka viņš ir beidzis karu. Viņš teica, ka viņi izglāba simtiem tūkstošu dzīvību abās pusēs, un, pēc viņa vectēva, šis ir tas iemesls, kurš noveda viņu pie šī lēmuma. Viņš arī sacīja, ka neuzskata, ka ASV kādreiz būtu jāatvainojas Japānai. Cits žurnālists laikrakstā "Daily Telegraph" 9. augustā rakstīja, ka bija taisnīgi nomest atombumbas uz Nagasaki un Hirosimu uz cilvēku dzīvību rēķina. Tā ir viņu attieksme un viedoklis. Tas ir viņu taisnīgums! Lai gan karš notiek starp karavīriem, iet bojā nevainīgi bērni, veci cilvēki un sievietes! Viņi cenšas izdomāt visu veidu pamatojumus. Tomēr, ja kāda islāma grupa ir vainīga kādās nepareizās darbībās, viņi nekavējoties vaino islāma mācības. Islāma mācība patiesībā ir tāda, kas prasa taisnīgumu un labu darīšanu citiem, un līdzīgā dāvāšanu kā radniekiem visos apstākļos. Tas noraida visu veidu netaisnību un nemiera aktus. Svētais Korāns pieprasa taisnīgumu, un piemērs tam, kurš visvairāk turējās pie Svētā Korāna, ir Svētais Praviētis. Reiz ebrejs ieradās pie Svētā Pravieša, lai izšķirtu strīdu, un iesniedza sūdzību par musulmani. Pēc abu pušu uzklausīšanas Svētais Praviētis pieņēma spriedumu

pret musulmani un par labu ebrejam.^[18]

Šodien gan personiskajā, gan valdības līmenī mēs novērojam, ka tiek ņemti aizdevumi, tomēr, atmaksājot naudu, tiek meklēti visādi attaisnojumi. Tomēr, novērojot Svētā Pravieša piemēru, kas patiesībā atspoguļo islāma mācību, mēs atklājam, ka viņš ne tikai atmaksāja aizdevumu pirms tā maksājuma termiņa, bet arī atdeva vairāk nekā faktiskā summa, kuru bija aizņēmis, savas labvēlības dēļ.

Iepriekš tika atsaukts uz kariem, Visvarenais Dievs saka par karagūstekņiem:

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْوَى حَتَّى يُخْرَجَ فِي الْأَرْضِ

“Pravietim nav pienācīgi turēt gūstekņus, kamēr viņš nav iesaistījies regulārās kaujās zemē.”^[19]

Laikā, kad bija izplatīta cilvēku ieslodzīšanas prakse ie-
naidnieka ciltīs, pret to uzstājās islāms. Tiek apgalvots,
ka ieslodzīt kādu, kurš nav konfliktā ar islāmu, faktiski
ir pretrunā ar taisnīgumu un godīgumu. Mūsdienās,
ja kāda valdība vai tā sauktā valdība praktizē šo islā-
ma vārdā, tad tas ir pilnīgi pretrunā tās mācībai un nav
pieļaujama.

Kas attiecas uz karagūstekņiem, islāms norāda:

فَاِمَّا مِّنَّا بَعْدُ وَاِمَّا فِدَاءٌ

“Tad pēc tam vai nu atlaidiet viņus labvēlības vārdā, vai arī apmaiņā pret izpirkumu.” [20]

Turklāt pret kara gūstekņiem izturas laipni. Dienās, kad sākās šādi kari, katrs karavīrs bija atbildīgs par savu militāro aprīkojumu un arī par savu brīvību, ja viņu sagūstīja. Tātad (gadījumā, ja viņš kļūst par gūstekni) vai nu viņš pats mēģinātu, vai arī viņa radnieki pieliks pūles, lai viņu atbrīvotu. Reizēm daži radnieki kļūst cietsirdīgi un, lai uzkrātu lielāku bagātību, vienkārši atstāj savu radnieku nebrīvē. Ja ieslodzītajam nebūtu tuvu radnieku, tad attālie radnieki rīkotos šādi. Reizēm indivīdam nav līdzekļu, lai samaksātu izpirkuma maksu. Tādējādi Svētais Korāns nosaka:

وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۖ وَآتُوهُمْ مِّنْ مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ

“Un tie, kas vēlas tikt atbrīvoti rakstiskā veidā no tiem, kurus pārvalda tava labā roka, tad atbrīvo viņus rakstiski, norādot viņu labās īpašības, un atdod šiem cilvēkiem tās Allāha bagātības, kuras viņš jums ir dāvājis.” [21]

Citiem vārdiem sakot, starp karagūstekņiem būs daži,

kurus jūs nevarat atbrīvot labvēlības dēļ, kā arī tos nevar atbrīvot, ja par viņiem cilvēki maksā izpirkuma maksu. Tomēr, ja viņi vēlas savu brīvību, nopelnot to ar savām prasmēm vai talantiem, un tādējādi kļūst spējīgi nomaksāt izpirkuma maksu, tad viņi būtu jāatbrīvo, jo tiek uzskatīts, ka viņi varēs nopelnīt sev iztiku, ja tiks atbrīvoti. Patiesībā Svētais Korāns iet vēl vienu soli tālāk un aicina darīt labu šādiem ieslodzītajiem, norādot, ka arī viņiem ir jāpiedalās viņu centienos. Musulmaņiem būtu jāiegulda no savas bagātības, un, izmantojot finansiālu atbalstu, viņiem jāmēģina viņus atbrīvot.

Mūsdienās tie, kas izvirza saukļus par taisnīgumu un godīgumu, ne tuvu nepierāda šādus standartus. Atsevišķas grupas, kas strādā cilvēktiesību labā, apgalvo, ka veic šāda veida darbu, taču nevar panākt to cilvēku atbrīvošanu, kuri ir cietumā savas ticības vai politisko faktoru dēļ, nemaz nerunājot par karagūstekņiem. Kā jau minēju iepriekš, musulmaņi ir aizmirsuši savas reliģiskās mācības. Ja viņi rūpīgi izpētītu savas mācības, viņi nekad nepamatoti neieslodzītu cilvēkus tā, kā to dara pašlaik, tādā veidā iegrūstot islāmu negodā. Lai gan mēs apspriedām islāma mācību, lai atjaunotu savas brīvības tiesības, islāma mācība iet tālāk un pat tad, ja

kāds no ienaidniekiem piedalās karā un cīnās pret musulmaņiem, un pēc tam tiek turēts cietumā sakāves vai kāda cita iemesla dēļ, islāms māca, ka musulmaņiem līdzjūtības dēļ vajadzētu atrast līdzekļus, lai piešķirtu ieslodzītajam brīvību.

Iepriekš es minēju, ka atombumbas, kas tika nomestas Japānā, izraisot daudzu civiliedzīvotāju nāvi, joprojām tiek pamatotas. Ja paskatās uz tā laika attēliem, tie parāda, kā cilvēks, kurš sēž uz kāpnēm, kļuva par pieminekli pēc tam, kad viņa āda izkusa un gandrīz uzreiz ir nošļuka. Lai gan nāves gadījumi notika vienā acumirkļī, radiācijas dēļ vēl ilgu laiku turpinājās nāves gadījumi, un bērni piedzima ar invaliditātēm. Kāpēc pēc tik daudziem gadiem viņi ierosina Japānas kara un atombumbu tematu? Vai viņi vēlas kūdit tos, kas izdara netaisnību?

Svētais Pravietis paziņoja, ka, ja kāds kara laikā pārvarēja ienaidnieku, pat tad viņiem nebija atļauts sakropļot ienaidnieka segu. Kara stāvoklī ienaidnieku nevajadzēja maldināt, un karā nebija atļauta jebkāda veida maldināšana.^[22]

Nevienu bērnu vai sievieti nedrīkst nogalināt, tāpat arī priesteri vai reliģisko vadītāju. Vecākiem cilvēkiem, bērniem un sievietēm nevarēja uzbrukt.^[23]

Miers un līdzjūtība vienmēr būtu jāpatur prātā. Ja ienaidnieka apspiešanas dēļ bija jādodas uz ienaidnieka valsti karot, tad viņiem nevajadzētu izraisīt bailes un teroru plašākā sabiedrībā, kā arī izturēties pret viņiem skarbi.^[24]

Arī armijas kustībai nevajadzētu radīt šķēršļus vai traucējumus iedzīvotājiem.^[25]

Ienaidniekam nedrīkst izdarīt nekādu sejas sakropļojumu, un tam jārada pēc iespējas mazāks kaitējums.^[26]

Ja musulmanis ir vainīgs nelikumīgi skarbā attieksmē pret kādu karagūstekni, viņam to nekavējoties jāatbrīvo.^[27]

Ir jāapsver ieslodzīto aprūpe un ērtumu. Ja kādi no ieslodzītajiem bija saistīti savā starpā, tad viņus jātur kopā un nevis atsevišķi.^[28]

Ikvienam, kam bija gūstekņi, bija pienākums tos pabarot ar to pašu ēdienu, ko ēda pats.^[29] Kā to visu var aprakstīt? Tas viss pārsniedza taisnīgumu, un patiesībā tas bija *ihsān* (darīt labu citiem). Kas izturas pret gūstekņiem šādi?

Nekad neviena iepriekšēja mācība nav spējusi pielīdzināt šai mācībai, un arī šodienas cilvēktiesību likumi nav salīdzināmi ar šo *adl* un *ihsān* augstajiem standartiem.

Visu šo punktu, ko es minēju attiecībā uz gūstekņiem, mērķis ir nevis pagarināt karus, bet gan izbeigt tos.

Kad Svētais Pravietis izveidoja Medīnas līgumu, viņš ebrejiem piešķīra tādas pašas tiesības, kādas bija musulmaņiem. Neviens momin (īsts ticīgais) pret viņiem neattiektos netaisnīgi, un, ja kāds momin vai kāds cits pret viņiem izdarītu netaisnību, viņiem tiktu sniegta palīdzība, lai to novērstu.^[30]

Starp daudziem līguma nosacījumiem šis īpašais nosacījums bija ebreju miera garantija, neatkarīgi no tā, vai viņi uzturējās Medīnas pilsētā vai devās ārpus tās. Tas ir taisnīgums, ko nodibināja Svētais Pravietis. Ja musulmaņi cenšas sasniegt šo taisnīguma standartu un izpildīt savus līgumus, viņiem nekad nebūtu jāsaskaras ar pazemojumu. Musulmaņu vēsture rāda, ka, kamēr viņi rīkojas saskaņā ar saviem līgumiem, viņi guva panākumus. Tomēr brīdī, kad viņi pārtrauca pildīt savas derības un atteicās no taisnīguma, viņi tika pazemoti. Lielisks līguma izpildes piemērs bija tad, kad Romas armijas uzbrukuma dēļ musulmaņu armijai nācās atkāpties. Musulmaņi atgriezta nodokli, kas tika iekasēts no šīs teritorijas, nemusulmaņiem, un teica, ka viņi šo nodokli paņēma, lai viņus aizsargātu un nodibinātu mieru šajā apgabalā. Tomēr, tā kā viņi to vairs

nevarēja izdarīt, viņi vairs nebija tās likumīgie īpašnieki. Šī rajona cilvēku atsaucība un reakcija ir pielīdzināta zelta nodaļai cilvēces vēsturē, un tā būtu jāuzraksta spožos vārdos. Viņi atbildēja, ka viņi ir kļuvuši par savas reliģijas cilvēku apspiešanas mērķi, tomēr musulmaņi devās turp un pārņēma un pārsteidza viņus, izpildot viņu derības un nosakot tik augstus taisnīguma standartus. Viņi teica, ka tagad mēs cīnīsimies kopā ar jums. Tā musulmaņi varēja atvairīt Romas armiju, un musulmaņu valdība tika atjaunota. Kad musulmaņi atkal ienāca pilsētā, tās iedzīvotāji viņus priecīgi uzņēma.^[31]

Ja nu vienīgi musulmaņu valdības varētu no tā mācīties. Ja viņi pārtrauks netaisnību pret savu tautu un citiem, viņi kļūs par pasaules līderiem, nevis tiks pazemoti un apkaunoti. Tomēr, lai tas notiktu, viņiem ir jāuzklausā laikmeta imama aicinājumu. Svētais Korāns satur neskaitāmas pavēles attiecībā uz taisnīguma tēmu, laba darišanu citiem un līdzīgā dāvāšanu kā radiniekiem. Arī Svētā Pravieša dzīve ir pilna ar šādiem piemēriem. Šajā laikmetā par tām ir daudz atsauču arī Apsolītā Mesijas rakstos, detalizēti aprakstot šo konkrēto pantu:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَائِ ذِي الْقُرْبَىٰ

“Patiešām, Allāhs prasa taisnīgumu un laba darīšanu citiem, kā arī dāvināšanu kā radiniekiem...”, ja kāds tos visus izlasītu, tas varētu aizņemt stundas.^[32]

Šeit es vēlētos iepazīstināt arī ar vēl vienu Svētā Pravieša vēlmi “izturēties kā pret radiniekiem” cilvēkiem, kuri ir novirzījušies no Visvarenā Dieva. Ne tikai pret mominin (īsti ticīgie), bet faktiski pret visu cilvēci, ieskaitot elku pielūdzējus, neticīgos un citu ticību pārstāvjus, ir jāizturas kā pret radiniekiem. Visvarenais Dievs ir uz visiem laikiem saglabājis šo izteicienu Svētajā Korānā. Svētā Pravieša skumjas un žēlastība tiem, kuri bija nomaldījušies no Visvarenā Dieva ceļa un tādējādi sabojāja savu turpmāko dzīvi, izraisot Visvarenā Dieva nepatiku un arī Viņa dusmas, bija vēl lielākas nekā cilvēka vecāku dusmas. Tas viņu visu dienu uztrauca un satrauca visu nakti. Citiem vārdiem sakot, Svētais Praviētis pārcieta visa veida ciešanas, jo viņu pārņēma skumjas pār šiem cilvēkiem. Liecinieks šīm ciešanām un mokām, Visvarenais Dievs viņam sacīja:

لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٣٢﴾

“Patiesi, tu sevi apbēdini līdz nāvei, jo viņi netic.”^[33]

Nav iespējams izteikt šādu sirsnīgu sāpi par visu cilvēci

labāk kā šādi. Šo emociju izpausme nebija, lai palielinātu musulmaņu skaitu, bet gan bija viņa dziļās rūpes par cilvēci izpausme. Tomēr kritiķi apgalvo, ka islāma ekstrēmistu grupu darbība ir saistīta ar islāma mācību, vai arī viņi kritizē, nedod Dievs, Svētā Pravieša raksturu. Viņu rīcība ir rezultāts tam, ka viņi attālinās no patiesajām islāma mācībām. Tāpēc, kā jau minēju iepriekš, lai īstenotu patiesās islāma mācības, nav vajadzīgas nekādas ekstrēmistu musulmaņu grupas, drīzāk ir vajadzīgs tas, kuru sūtījis Visvarenais Dievs. Arī tiem, kas kritizē islāmu, vajadzētu atvērt acis un izmantot intelektu, aplūkojot skaistās islāma mācības.

Šodien katra ahmadi musulmaņa pienākums ir ne tikai ieaudzināt taisnīguma ievērošanu, labu darīšanu citiem un labvēlības izrādīšanu visās dzīves jomās, bet arī nodot šo vēstījumu visiem pasaules iedzīvotājiem. Viņiem jāaicina cilvēkus klausīties to cilvēku, kuru šajā laikmetā ir sūtījis Visvarenais Dievs. Viņiem vajadzētu izjust sāpes, ko viņš izjuta, pakļaujoties savam mīļajam kungam, ko Visvarenais Dievs ir aprakstījis šādi: “Patiesi, tu sevi apbēdini līdz nāvei, jo viņi netic.”^[34]

Lai Visvarenais Dievs mums visiem dod iespēju izjust līdzjūtību pret visu cilvēci! Katram cilvēkam jācenšas attīstīt līdzjūtības sajūtu atbilstoši savām emocijām,

jūtu standartiem un iespējām. Tā vietā, lai virzītos uz postu, pasaulei jāglābj sevi, izprotot taisnīguma nozīmi, darot citiem labu un dāvājot līdzīgu kā radiniekiem! Lai Visvarenais Dievs arī dod iespēju pasaulei to saprast un tādējādi padarīt pasauli par debešķīgu mītņi, kā arī nodrošina līdzekļus šajā pasaulē debesīm, kas atrodas aizkapa dzīvē!

Tagad mēs lūgsimies. Tā ir liela Visvarenā Dieva svētība un labvēlība, ka Viņš ir svētījis šo konvenciju visos aspektos, ieskaitot apmeklējumu un laikapstākļus. Lai Visvarenais Dievs jūs visus droši nogādā savās mājās. Lūgsimies!”

Atsauces

- 1 Es liecinu, ka nav neviena pielūgsmes cienīga, izņemot Allahu, Viņš ir Viens un viņam nav līgzigā, un es liecinu, ka Muhameds ir Viņa kalps un vēstnesis.
- 2 Es meklēju patvērumu pie Allāha no sātana, atraidītā.
- 3 Svētā Korāna pirmā nodaļa.
- 4 Svētais Korāns, Sūra an-Nahl, 91. pants.
- 5 Svētais Korāns, Sūra ar-Rūm, 42. pants.
- 6 Svētais Korāns, Sūra ar-Rūm, 42. pants.
- 7 Hazrat Mirza Gulāma Ahmada Malfūzāt (1985) 4. sējums, 444. lpp.
- 8 Al Džāmi Li šuābil imān lil-baihaki 3. daļa, 317. – 318. lpp, hadīss nr. 1763, Maktaba ar-rušd (2004).
- 9 Svētais Korāns, Sūra al-Fata, 30. Pants.
- 10 Hazrat Mirza Gulāma Ahmada Malfūzāt (1985) 4. sējums, 3. daļa, 95 – 96. lpp.
- 11 Svētais Korāns, Sūra an-Nahl, 91. pants.
- 12 Hazrat Mirza Gulāms Ahmads. Rūhāni Hazāin 3. sējums, Izāla-o-hām 550 – 552. lpp.
- 13 Svētais Korāns, Sūra al-Bakāsra, 265. pants.
- 14 Hazrat Mirza Gulāms Ahmads. Ruhāni Hazāin 10. sējums, Islami Usūl Ki Filosofi (Islāma principu filozofija) 354. lpp.
- 15 Svētais Korāns, Sūra an-Nahl, 91. pants.
- 16 Džons Vaitis. "Chaos & Lawlessness: The West's Libyan Legacy", RT.com, publicēts 2015. gada 10. augustā.
- 17 Svētais Korāns, Sūra al-Māida, 9. pants.
- 18 Musnad Ahmad ibn Hanbal 5. sējums, 336. lpp., Musnad ibn Abihadrād, Hadīss nr. 15570, Alamul-Kutub, Beirūta (1998).
- 19 Svētais Korāns, Sūra al-Anfāl, 68. pants.
- 20 Svētais Korāns, Sūra Muhameds, 5. pants.
- 21 Svētais Korāns, Sūra an-Nūr, 34. pants.

- 22 Sahi Muslim, Kitābul-džihād Vas-sijār, Bābut tamīr Al-Imām Al-Umarā, Hadīss nr. 1731.
- 23 *Musnad Ahmad ibn Hanbal 1. sējums, 768. lpp., Abdulla ibn Abās, Hadīss nr. 2728, Alamul-Kutub, Beirūta (1998).
- 24 Sahi Muslim, Kitābul-džihād Vas-sijār, Bāb Fil-amr Bit tasīr va tarkit Takfīr, Hadīss nr. 1732.
- 25 Sunun Abi Davūd, Kitābul-džihād, Bāb Mā Jumār Min Inzimām al-Askar va Sātihi, Hadīss nr. 2629.
- 26 Sahi Al-Buhāri Kitābul-itāk, Bāb Izā Zuribal-Abdu fal-jadžtanib al-vadž, Hadīss nr. 2559.
- 27 Sahi Muslim, Kitābul-Aimān van-Nuzūr, Bāb Subhat al-mamālik va Kaffāratu Liman latam Abdahu, Hadīss nr. 1659.
- 28 Sunan At Tirmidi, Abvābus-Sijār, Bāb Fi Kirāhijātī-Tafrik, Baines-Sabi, Hadīss nr. 1566.
- 29 Sahi Muslim, Kitābul-Aimān van-Nuzūr, Bāb Itāmul-mamlūk mimmā jākul, Hadīss nr. 1661.
- 30 As Sirāt un Nsābavija Li ibn Hišām, 354. – 355. lpp, Hidžratur-rasūl, Dārul-Kutub Al-Ilmija, Beirūta (2001).
- 31 Kitābul Hirādž, Kazi Abu Jusuf, 149. – 151. lpp., Faslun Fil Kanāis val-Bijā vas Sulbān.
- 32 Svētais Korāns, Sūra An-Nahl, 91. pants.
- 33 Svētais Korāns, Sūra Ašuarā, 2. pants.
- 34 Svētais Korāns, Sura Ašuarā, 4. pants.

* Sunan Abu Daūds, Kitābul Džihād, Bāb Fi Duā-il-mušrikīn, Hadīss nr. 2614.

The root cause of unrest in the world today is due to a lack of justice found at every level of society. Only by recognizing its Creator, can mankind hope to establish true justice and usher in an era of individual, communal, and global peace.

This brief treatise is a transcript of the concluding address by Hazrat Mirza Masroor Ahmad^{aba}, Fifth Successor to the Promised Messiah^{as} and Worldwide Head of the Ahmadiyya Muslim Community, at the Annual Convention of the Ahmadiyya Muslim Community UK held on August 23, 2015.

ISBN 978-1-84880-348-0

9 781848 803480